

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2026. gada 10. jūnijā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:

tiesnese referente Dace Kantsone,

tiesnese Marika Bebrīša,

tiesnese Lauma Volberga,

rakstveida procesā izskatīja civillietu maksātnespējīgās /Nosaukums A/ vienkāršotās procedūras prasībā pret /Persona B/ par zaudējumu piedziņu sakarā ar /Persona B/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas tiesas 2025. gada 27. novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Maksātnespējīgā /Nosaukums A/ (turpmāk arī – prasītājs vai parādnieks), pamatojoties uz Maksātnespējas likuma 65. panta sesto daļu, Komerclikuma 169. pantu un Civillikuma 1779.pantu, cēla Rīgas pilsētas tiesā vienkāršotās procedūras prasību pret /Persona B/ (turpmāk arī – atbildētājs), lūdzot piedzīt no atbildētāja par labu prasītājam zaudējumus 1796,89 EUR.

Prasības pieteikumā norādīti šādi apstākļi.

[1.1] Ar Rīgas pilsētas tiesas 2024. gada 12. augusta spriedumu civillietā Nr. /Nr.A/ pasludināts /Nosaukums A/ maksātnespējas process, un par administratoru iecelts sertificēts administrators /Persona C/.

Ar administratora 2024. gada 13. augusta administratora lēmumu /Persona B/ iecelts par parādnieka pārstāvi maksātnespējas procesā.

[1.2] 2024. gada 11. septembrī administrators saņēmis no Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) aicinājumu iesniegt pārskatu “Paziņojums par pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk – PVN) samaksu” vai sniegt argumentētu pamatojumu par paziņojuma neiesniegšanas iemesliem.

Administrators, sazinoties ar parādnieka pārstāvi, noskaidroja, ka deklarētais apgrozījums uzņēmuma gada pārskatā par 2023. gadu ir 49 294 EUR, šajā apgrozījuma summā ietilpst apgrozījums par 2023. gadu un uzkrātie ieņēmumi. Parādnieka pārstāvis norādīja, ka uzņēmums būtu reģistrējies kā PVN maksātājs, lai

turpmāk darījumiem piemērotu PVN likuma 142. pantu (reversā maksāšanas kārtība). /Nosaukums A/ darbība bija pārtraukta un netika plānots to turpināt, tādēļ nebija lietderīgi reģistrēties PVN maksātāju reģistrā.

Administrators šo atbildi nosūtīja VID.

2024. gada 21. novembrī administrators saņēma VID skaidrojumu, kurā norādīts reversā maksāšanas kārtība ir piemērojama tikai PVN maksātāju reģistrā reģistrētiem preču piegādātājiem/pakalpojuma sniedzējiem. /Nosaukums A/ gadījumā – saistībā ar apgrozījuma pārsnieguma daļu virs 40 000 EUR – līdz reģistrācijas brīdim reverso maksāšanas kārtību nevar piemērot.

[1.3] Atbildētājs sava amata pilnvaru ietvaros ir nodarījis prasītājam zaudējumus. Ja atbildētājs paredzēja, ka 2023. gada 23. decembra rēķini pārsniegs 40 000 EUR slieksni, tad atbildētājam bija jāiesniedz VID lūgums reģistrēt /Nosaukums A/ kā PVN maksātāju. Ja atbildētājs to nevarēja paredzēt, tad viņam bija jāiesniedz paziņojums par PVN samaksu.

Atbildētājs šīs normatīvo aktu prasības neizpildīja, un ir uzskatāms, ka atbildētājs apzināti izvairījās no nodokļu nomaksas, radot prasītājam zaudējumus 1796,89 EUR apmērā, kas radušies no VID pieteiktā kreditoru prasījuma par PVN 1613,01 EUR un nokavējuma naudas 183,88 EUR samaksu.

[2] Atbildētājs rakstveida paskaidrojumos prasību neatzina un lūdza lietu izskatīt tiesas sēdē.

[3] Ar Rīgas pilsētas tiesas 2025. gada 27. novembra spriedumu prasība apmierināta, piedzenot no /Persona B/ par labu maksātnespējīgai /Nosaukums A/ zaudējumus 1796,89 EUR, valsts labā piedzenot valsts nodevu 200 EUR un nosakot maksātnespējīgai /Nosaukums A/ tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt no atbildētāja likumiskos 6 % gadā no piedzītās summas 1796,89 EUR, ievērojot, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedz kapitāla lielumu.

Spriedums pamatots ar šādiem motīviem.

[3.1] Lietā nav strīda par prasības pieteikumā norādītajiem faktiem, kas norādīti šī sprieduma [1.2] punktā.

Prasība par zaudējumu 1796,89 EUR piedziņu pamatota ar apstākli, ka zaudējumi radušies no VID pieteiktā kreditora prasījuma, jo atbildētājs, pildot /Nosaukums A/ valdes locekļa pienākumus, nav rīkojies kā krietns un rūpīgs saimnieks atbilstoši Komerclikuma 169. pantam.

Nav strīda, ka 2024. gada 11. decembrī VID iesniedza administratoram precizētu kreditoru prasījumu, kurā, ņemot vērā pēc maksātnespējas procesa pasludināšanas iesniegto un precizēto paziņojumu par pievienotās vērtības nodokļa samaksu, kreditors lūdz atzīt papildu nenodrošināto prasījumu 1796,89 EUR, līdz ar to kopējais kreditora prasījuma apmērs ir 34 645,95 EUR.

[3.2] Tiesa, atsaucoties uz Senāta 2018. gada 23. novembra spriedumu lietā Nr. SKC-291/2018, norādīja, ka administratora celtai prasībai maksātnespējīgā uzņēmuma interesēs ir leģitīms mērķis, ja tā vērsta uz līdzekļu iegūšanu kreditoru prasījumu un procesa izmaksu segšanai.

Strīdos par zaudējumu piedziņu no valdes locekļa piemērojams Komerclikuma 169. pants, nevis vispārējie Civillikuma noteikumi par zaudējumu atlīdzināšanu (sk. *Senāta 2012. gada 25. janvāra spriedumu lietā Nr. SKC-25/2012*). Savukārt pierādīšanas pienākums ir valdes loceklim, un administratoram ir jāpierāda tikai zaudējumu apmērs un to prezumpcijas fakts (sk. *Senāta 2016. gada 7. jūnija spriedumu lietā SKC-7/2016*).

[3.3] Tiesa konstatējusi, ka atbildētājs nav apstrīdējis prasības pieteikumā minētos faktus, nav apstrīdējis zaudējumu aprēķinu, ir tikai formāli norādījis, ka prasību neatzīst.

Atbildētājs atbilstoši likuma “Par grāmatvedību” 2. un 3. pantam bija atbildīgs par grāmatvedības dokumentu kārtošānu un visu saimnieciskos darījumus apliecinošu dokumentu oriģinālu, kopiju vai datu attēlu saglabāšanu, kā arī gada pārskatu sastādīšanu un iesniegšanu. Atbildētājs nav pilnībā ievērojis PVN likuma 34. panta desmitās daļas, 118. panta desmitās daļas un 119. panta otrās daļas prasības.

[3.4] Saskaņā ar Maksātnespējas likuma 72.¹ panta otro daļu par zaudējumu apmēru uzskatāmi maksātnespējas procesā atzītie un nesegtie kreditoru prasījumi pamatparāda apmērā.

Valdes locekļa rīcība, neievērojot sabiedrības ekonomiskās intereses, neatbilst krietna un rūpīga saimnieka standartam Komerclikuma 169. panta izpratnē. Ievērojot minēto, tiesa atzina, ka Valsts ieņēmumu dienesta uzrēķinātie nodokļu maksājumi ir atbildētāja rīcības (bezdarbības) sekas, tādējādi prasība ir pamatota.

[4] /Persona B/ par Rīgas pilsētas tiesas 2025. gada 27. novembra spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību, pārsūdzot to pilnā apjomā.

Apelācijas sūdzībā norādīti šādi apsvērumi.

[4.1] Prasības pamatā ir apgalvojums, ka atbildētājs kā valdes loceklis nav reģistrējies /Nosaukums A/ PVN maksātāju reģistrā, un uz šī pamata izdarīts secinājums par zaudējumu nodarīšanu.

PVN likuma 34. panta desmitā daļa paredz sliekšni naudas izteiksmē, kuru pārsniedzot, neregistrētam nodokļa maksātājam rodas pienākums samaksāt PVN, aprēķinot to no darījuma kopējās vērtības. Komercdarbībā ir pieļaujama situācija, kurā komersants nav reģistrēts PVN maksātāju reģistrā, bet pēc noteiktā sliekšņa pārsniegšanas tam rodas pienākums samaksāt PVN, kā tas izriet no PVN likuma 59. panta pirmās, otrās un piektās daļas, 34. panta desmitās daļas un 119. panta otrās daļas.

Tādējādi pretēji pirmās instances tiesas spriedumā norādītajam, pastāvot PVN likuma 59. panta piektajā daļā noteiktajiem apstākļiem, komersantam saglabājas tiesības neiesniegt pieteikumu reģistrācijai pievienotās vērtības nodokļa maksātāju reģistrā, līdz ar to neregistrēšanās nav automātiski kvalificējama kā pretiesiska rīcība vai zaudējumu cēlonis.

[4.2] Neregistrējoties PVN maksātāju reģistrā, nav noticis prasītājas mantas samazinājums.

Valdes locekļa atbildība iestājas tikai tad, ja vienlaikus konstatējami trīs priekšnosacījumi – sabiedrībai nodarīti zaudējumi, amatpersonas rīcība (darbība vai bezdarbība) un cēloņsakarība starp šo rīcību un zaudējumiem (sk. *Senāta 2018. gada 23. novembra spriedumu lietā Nr. SKC-291/2018, 2025. gada 20. marta spriedumu lietā Nr. SKC-127/2025*). Taču ne prasības pieteikumā, ne pārsūdzētajā spriedumā šie priekšnoteikumi nav analizēti. Atbilstoši judikatūrai vispirms prasītājai jāpierāda zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikumi, un tikai pēc tam iestājas atbildētāja pienākums pierādīt, ka viņš rīkojies kā krietns un rūpīgs saimnieks.

PVN likuma 59. panta piektā daļa pieļauj neregistrēšanos PVN maksātāju reģistrā noteiktos gadījumos. Šādos apstākļos neregistrēšanās pati par sevi neveido pretiesisku rīcību vai bezdarbību. Līdz ar to atbildētājam nevar tikt piedēvēta atbildība par VID aprēķināto PVN, jo nav konstatējama atbildētāja pretiesiska rīcība.

[4.3] Pirmās instances tiesa atsaukusies uz Maksātspējas likuma 72.¹ panta otro daļu, lai arī prasība uz šādiem pamatiem nav celta. Nav arī saprotams, kādas /Nosaukums A/ pretenzijas ir saistītas ar iespējamu grāmatvedības dokumentācijas nenodošanu, kā arī nav skaidrs, ar kādiem pierādījumiem šādu pretenziju pamatotība būtu konstatējama.

Valdes locekļa atbildība dokumentu nenodošanas gadījumā vērtējama, ņemot vērā, vai šo dokumentu nodošana uzlabotu kreditoru stāvokli vai ļautu pierādīt izdevumu vai zaudējumu pamatotību, un administratoram, ceļot šādu prasību, jānorāda, kādas konkrētas ziņas nepieciešamas un kā tās ietekmētu kreditoru stāvokli (sk. *Senāta 2018. gada 20. februāra rīcības sēdes lēmumu lietā Nr. SKC-554/2018*).

Prasības pieteikumā nav ietvertas ziņas par to, kā dokumentācijas esamība saistībā ar neregistrēšanos pievienotās vērtības nodokļa maksātāju reģistrā varētu ietekmēt /Nosaukums A/ kreditoru stāvokli.

[5] Prasītājs paskaidrojumu par apelācijas sūdzību nav sniedzis.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus, novērtējusi prasības pieteikumā un apelācijas sūdzībā minētos argumentus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzība ir daļēji pamatota, un prasība ir pamatota un ir apmierināma daļēji.

[7] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426. panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās.

Ievērojot apelācijas sūdzības apjomu, lieta apelācijas instances tiesā izskatāma pēc būtības pilnā apjomā.

[8] Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka lietas izskatīšanā apelācijas instances tiesai tāpat kā pirmās instances tiesai ir saistošs prasības pieteikumā rakstveidā norādītais prasības pamats, ko tiesa nevar paplašināt.

Proti, saskaņā ar Civilprocesa likuma 128. panta pirmo daļu prasības pieteikums ir iesniedzams rakstveidā, un saskaņā ar šī panta otrās daļas 5. punktu prasības pieteikumā jānorāda apstākļi, ar kuriem prasītājs pamato savu prasījumu. Šie apstākļi veido prasības pamatu. Kā atzīts juridiskajā literatūrā, prasības pieteikumā norādītais pamats dod atbildētājam iespēju saprast, ko tieši prasītājs ar tiesas starpniecību vēlas panākt, un tādējādi pēc iespējas labāk sagatavoties celtās prasības atspēkošanai. Tāpat šis pamats ļauj tiesai identificēt tās apstrīdētās vai aizskartās tiesības vai ar likumu aizsargātās intereses, kuru aizsardzības labad persona vērsusies tiesā un kuru tiesiskais novērtējums tiesai ir jāsniedz (sk. V. Bukovskis. *Civilprocesa mācības grāmata. Rīga: Autora izdevums, 1933, 303. lpp.*).

Turklāt apelācijas instancē prasības pamatu nevar grozīt vai papildināt ar jauniem apstākļiem (Civilprocesa likuma 426. panta otrā daļa).

[9] Konkrētajā gadījumā zaudējumu atlīdzināšanas prasība ir celta pret sabiedrības bijušo valdes locekli un pamatota ar Komerclikuma 169. pantu, Civillikuma 1779. pantu, un apstākli, ka valdes loceklis neregistrēja sabiedrību PVN maksātāju reģistrā un neiesniedza paziņojumu par PVN samaksu, lai gan sabiedrības darījumu vērtība iepriekšējos 12 mēnešos bija pārsniegusi 40 000 EUR, un tādēļ VID pieteica papildu kreditora prasījumu par nesamaksātā PVN summu 1613,01 EUR un nokavējuma naudu 183,88 EUR, kopā 1796,89 EUR. Šo summu prasītāja uzskata par sabiedrības zaudējumiem.

No VID 2024. gada 11. decembra precizētā kreditora prasījuma izriet, ka pēc 2024. gada 28. novembrī iesniegtā precizētā paziņojuma par PVN samaksu ir konstatēts, ka /Nosaukums A/ ir papildu parāds valsts budžetam – PVN 1613,01 EUR un soda nauda 183,88 EUR.

[9.1] Saskaņā ar Komerclikuma 169. panta pirmo daļu valdes un padomes loceklim savi pienākumi jāpilda kā krietnam un rūpīgam saimniekam. Panta otrā daļa noteic, ka valdes un padomes locekļi solidāri atbild par zaudējumiem, ko tie nodarījuši sabiedrībai, bet trešā daļa paredz, ka valdes un padomes loceklis neatbild saskaņā ar šā panta otro daļu, ja pierāda, ka rīkojies kā krietns un rūpīgs saimnieks.

Tādējādi valdes locekļa atbildība iestājas, ja konstatēti šādi priekšnoteikumi: 1) sabiedrībai ir nodarīti zaudējumi (sk. Civillikuma 1770.–1792. pantu); 2) bijusi amatpersonas rīcība, respektīvi – darbība vai bezdarbība; 3) pastāv cēloniskais sakars starp amatpersonas rīcību un sabiedrībai nodarītajiem zaudējumiem (ja zaudējumi ir, bet tie nav radušies kā valdes locekļa rīcības sekas, tad par šiem zaudējumiem atbildība neiestājas). Ja prasītājs pierādījis visus iepriekš minētos apstākļus, tad atbildētājs var atbrīvoties no atbildības, ja viņš pierāda, ka rīkojies kā krietns un rūpīgs saimnieks, respektīvi – nav pieļāvis pat vieglu neuzmanību (skat. *Senāta 2021. gada 2. septembra spriedums lietā Nr. SKC-215/2021* ([ECLI:LV:AT:2021:0902.C30633218.10.S](#)), 6.2. punkts).

Lai sāktu darboties Komerclikuma 169. pantā paredzētā valdes locekļa vainojamības prezumpcija, kas pierādīšanas pienākumu pārliet no prasītāja uz atbildētāju (valdes locekli), prasītājam atbilstoši sacīkstes principam un citiem Civilprocesa likuma vispārējiem noteikumiem, kuri reglamentē pierādījumu iesniegšanas kārtību, nepieciešams primāri pierādīt zaudējumu esību, to konkrētu apmēru (*Senāta 2020. gada 19. jūnija spriedums lietā Nr. SKC-252/2020* ([ECLI:LV:AT:2020:0619.C68379517.21.S](#)), 7. punkts).

[9.2] Vienīgā atbildētāja rīcība, kas ir aprakstīta prasības pieteikumā kā zaudējumu rašanās iemesls, ir sabiedrības neregistrēšana PVN maksātāju reģistrā / paziņojuma neiesniegšana par PVN samaksu, tādējādi izvairoties no nodokļu nomaksas.

Saskaņā ar PVN likuma (redakcijā no 01.01.2023. līdz 31.12.2023.) 59. panta pirmo daļu iekšzemes nodokļa maksātājs ir tiesīgs neregistrēties Valsts ieņēmumu dienesta pievienotās vērtības nodokļa maksātāju reģistrā, ja tā veikto ar nodokli apliekamo preču piegāžu un sniegto pakalpojumu kopējā vērtība iepriekšējo 12 mēnešu laikā nav pārsniegusi 40 000 EUR. Minētais pants paredz arī izņēmumus, kad nodokļu maksātājs arī pēc šīs summas pārsniegšanas var neregistrēties PVN maksātāju reģistrā, piemēram, ja pēc viena darījuma, ar kuru

pārsniegts šajā daļā noteiktais reģistrācijas sliekšnis, turpmāko 12 mēnešu laikā nav paredzēts veikt citus ar nodokli apliekamus darījumus.

Šādā gadījumā, proti, ja neregistrēta nodokļa maksātāja ar nodokli apliekamo preču piegāžu un sniegto pakalpojumu vērtība 12 mēnešu laikā pārsniedz šā likuma 59. panta pirmajā daļā noteikto reģistrācijas sliekšni, šā nodokļa maksātāja ar nodokli apliekamā darījuma vērtība līdz reģistrācijas brīdim ir summa, kas pārsniedz 40 000 EUR. Aprēķinātā nodokļa summa ir iekļaujama darījuma vērtībā. Šādā gadījumā PVN ir jāiemaksā valsts budžetā 23 dienu laikā no tā kalendāra mēneša beigām, kad šī summa pārsniegta (PVN likuma 10. panta desmitā daļa, 119. panta otrā daļa).

Secināms, ka sabiedrības saistības pret valsts budžetu par PVN samaksu nemainās atkarībā no tā, vai sabiedrība ir vai nav reģistrējusies PVN maksātāju reģistrā. Jebkurā gadījumā sabiedrībai ir pienākums nodokli samaksāt, un šis pienākums izriet no likuma un no fakta, ka ir noticis ar nodokli apliekams darījums, nevis no valdes locekļa bezdarbības, neregistrējot sabiedrību kā PVN maksātāju.

Prasības pieteikumā nav norādīts, ka reģistrācija PVN maksātāju reģistrā šajā konkrētajā gadījumā būtu ļāvusi samazināt valsts budžetā maksājamo PVN summu.

[9.3] Jautājums, vai sabiedrības nodokļu saistības var tikt atzītas par zaudējumiem, kas valdes loceklim ir jāatlīdzina, ir risināts Senāta 2016. gada 7. jūnija spriedumā lietā Nr. SKC-7/2016, uz kuru atsaukusies arī pirmās instances tiesa. Senāts galvenokārt pievērsās jautājumam par saistību pieaugumu kā pastāvošu vai priekšā stāvošu zaudējumu, atzīstot, ka mantas sastāvā ietilpstošo aktīvu samazinājums (tostarp VID aprēķinātās valsts budžetā iemaksājamās naudas summas, kuru samaksa nav veikta kapitālsabiedrības maksātnespējas dēļ) ir uzskatāms par mantisku pametumu Civillikuma 1770. panta izpratnē. Senāts atzinis, ka to saistību apmēra palielināšanos, ko izraisījis tiesību pārkāpums, nevar traktēt kā priekšā stāvošu zaudējumu, kas nav jāatlīdzina.

Taču jāņem vērā, ka iepriekšminētajā salīdzināmajā lietā pastāvēja atšķirīgi apstākļi nekā izskatāmajā lietā, proti, valdes loceklis ilgstoši neiesniedza ienākuma nodokļa deklarāciju, gada pārskatu, kavēja pievienotās vērtības nodokļa deklarāciju iesniegšanas termiņus, un Valsts ieņēmumu dienests audita rezultātā konstatēja vairākus pārkāpumus, aprēķināja nodokļu parādu, soda naudu un nokavējuma naudu, tādējādi radās saistību pieaugums, kas uzskatāms par sabiedrības zaudējumiem, kā arī savlaicīgi netika iesniegts sabiedrības maksātnespējas procesa pieteikums, pieļaujot saistību pret valsts budžetu pieaugumu.

Savukārt izskatāmajā lietā līdzīgi apstākļi par ilgstošu valdes locekļa bezdarbību, kuras dēļ turpinājies palielināties nodokļu parāds, prasības pieteikumā nav norādīti, un nav arī norādīts, kādas darbības valdes loceklis būtu varējis veikt, lai atbrīvotu sabiedrību no pienākuma maksāt PVN. Ja administrators uzskatīja, ka reģistrēšanās PVN maksātāju reģistrā vai paziņojuma iesniegšana būtu ļāvusi samazināt valsts budžetā iemaksājamo nodokļa summu, tad tas bija jāpamato prasības pieteikumā.

Šādos apstākļos, izvērtējot prasības pamatu, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka saistības pret valsts budžetu par PVN 1613,01 EUR samaksu nav atzīstamas par valdes locekļa rīcības rezultātā radītiem zaudējumiem, un prasība šajā daļā ir noraidāma.

[9.4] Savukārt tas, ka VID sabiedrībai piemēroja nokavējuma naudu 183,88 EUR sakarā ar savlaicīgi nesamaksāto PVN, ir valdes locekļa bezdarbības tiešas sekas, kas nebūtu iestājušās, ja valdes loceklis būtu savlaicīgi nodrošinājis PVN maksātājam obligāti veicamo darbību izpildi (reģistrāciju vai paziņošanu, un nodokļa samaksu). Līdz ar to šajā daļā prasība ir apmierināma, un minētā summa piedzenama no atbildētāja prasītājas labā.

[10] Pirmās instances tiesa, spriedumu pamatojot ar Maksātnespējas likuma 72.¹ pantu, ir pārkāpusi prasības robežas, jo prasība par dokumentu nenodošanu nebija celta. Apelācijas instances tiesā ir taisāms pretējs spriedums par prasības daļēju apmierināšanu.

[11] Prasītājs ir atbrīvots no valsts nodevas samaksas, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 43. panta pirmās daļas 10. punktu. Atbildētājs, iesniedzot apelācijas sūdzību, atbildētājs ir samaksājis valsts nodevu 200 EUR.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu, ja prasība apmierināta daļēji, tiesas izdevumus piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram, bet atbildētājam — proporcionāli tai prasījumu daļai, kurā prasība noraidīta. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42. panta pirmo daļu tiesas izdevumi, ja prasītājs

no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai.

Ievērojot, ka valsts nodevas apmērs par prasību saskaņā ar Civilprocesa likuma 3. pielikuma 1. punktu ir 200 EUR, bet prasība apmierināta daļēji, 10,23 % apmērā ($183,88 / 1796,89 \times 100$), bet 89,77 % apmērā noraidīta, no prasītāja atbildētāja labā piedzenama valsts nodevas daļa 179,54 EUR ($200 \times 89,77 \%$).

[12] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195. pantu un Senāta Civillietu departamenta senatoru kopsapulces 2021. gada 15. decembra lēmumu prasītājam nosakāmas tiesības līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus 6 % gadā no piedzītās summas.

[13] Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.¹ panta otrajai daļai atbildētājam nosakāms 10 dienu termiņš sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430. pantu, 432.–434. pantu, 440.¹¹–440.¹² pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda

daļēji apmierināt prasību.

Piedzīt no /Persona B/, personas kods /Personas kods A/, par labu maksātnespējīgai /Nosaukums A/ reģistrācijas Nr. /Nosaukums B/, zaudējumu atlīdzību 183,88 EUR, samaksu veicot /Nosaukums C/ kontā Nr. /IBAN A/.

Noteikt maksātnespējīgai /Nosaukums A/ tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt no atbildētāja likumiskos 6 (sešus) procentus gadā no piedzītās summas, ievērojot, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

Noteikt /Persona B/ termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Noraidīt prasību daļā par zaudējumu 1613,01 EUR piedziņu.

Piedzīt no maksātnespējīgās /Nosaukums A/ reģistrācijas Nr. /Nosaukums B/, /Persona B/, personas kods /Personas kods A/, labā valsts nodevu 179,54 EUR.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese referente Dace Kantsone Tiesnese Marika Bebriša Tiesnese Lauma Volberga